

«Atrapats en el temps de la marmota»

La Taula de l'Aigua respon amb aquest article a la roda de premsa de Mina Pública d'Aigües de Terrassa

Aquest és el títol de la pel·lícula que hauríem de posar-li a les declaracions dels senyors Armenter i Galí, encara que la seva escenificació en la roda de premsa quedi molt per sota de la gran interpretació de l'actor, Bill Murray.

Els seus arguments no han variat en el temps, quan treuen el cap del cau com la marmota sempre ho fan amb la mateixa cançó, "la millor opció de la gestió de l'aigua a Terrassa és la empresa mixta", però això sí... només amb la Mina.

La ciutadania de Terrassa els hem de recordar a aquests senyors que el contracte que es signa a l'any 1942, és realitzada un cop finalitzada la guerra civil, els signants, empresaris de Terrassa juren defensar el principis de "el alzamiento nacional del Generalísimo Franco" amb una concessió "sense ànim de lucre", donada "a dit" per un termini de 75 anys, que finalitza el proper 9 de desembre del 2016.

Les seves declaracions amb frases com "volem que l'Ajuntament s'estalviï el pagament d'indemnitzacions", "la pròrroga és unilateral i improcedent", "si no es reprèn el diàleg, tothom prendrà mal", "el titular del servei no és l'Ajuntament" i demostren que no volen entendre que un contracte de concessió té una data de finalització, un titular, l'Ajuntament de Terrassa i un concessionari, Mina que està obligada al compliment dels acords signats de reversió de bens i del lliurament de tota la logística imprescindible per seguir desenvolupant un servei estratègic per la ciutat com és l'aigua.

Ara resulta que el que més els preocupa és que l'Ajuntament no tingui un càrrec de despeses addicionals amb la municipalització del servei. Són tant bona gent, que només demanen un nou contracte "a dit, tal com marca la tradició", de 25 o 50 anys més de negoci, a 1,5 milions d'euros nets a l'any, que els hi reportaria en la primera opció, 37,5 milions d'euros o en la segona uns 75 milions de beneficis, i a canvi, serien molt generosos amb la ciutat... estarien disposats a retornar a l'Ajuntament uns bens que consideren propis i que Consistori ha valorat en menys de 2 milions d'euros. Un negoci rodó!

L'Ajuntament i l'Interventor Municipal, en el cas que acceptessin "l'ocurrència de gestió indirecta sense concurs públic de Mina", serien còmplices d'una il·legalitat manifesta, i en aquest cas, sí que podrien "prendre mal" com afirma el senyor Galí.

La pròrroga forçosa és una opció legal que ha pres democràticament el Ple de l'Ajuntament com a conseqüència de la falta de col·laboració de Mina, davant la negativa a facilitar una informació indispensable per procedir a la liquidació del servei, com són les nòmines personalitzades de la plantilla i del padró d'usuaris/es.

L'Ajuntament el proper dia 10 de desembre, coincidint amb l'inici de la pròrroga forçosa, tindria que registrar l'inventari de bens reversibles i inscriure'ls en el Registre de Propietat i qualificar-los com a bens de domini públic o comunal.

També considerem que l'Ajuntament ha de donar un pas al davant amb determinació i portar als jutjats la intervenció judicial de l'empresa, en el cas que Mina no accepti els termes de la fiscalització dels comptes i de la gestió del servei durant període de pròrroga.

Senyors Armenter i Galí surtin d'una vegada del seu cau, reconeixin d'una vegada que el seu negoci amb monopoli de l'aigua a Terrassa s'ha acabat, i en tot cas, si volen seguir treballant amb les seves empreses de serveis per la administració pública local, presentin les seves ofertes en els concursos de licitació d'obra pública que pugui convocar l'Ajuntament de Terrassa, això sí... com una empresa de Terrassa més.

La Taula de l'Aigua